

zbornico, naj ne pozabi na te različne ljudske potrebe. Govor ministra Körberja se je v obče sprejel s pohvalo in ni dvoma, da ima ta mož dobro voljo in velike zmožnosti. Toliko bolj neprijetno za njega, ko je kmalu sprevidel, da je njegov trud skoraj brezvspešen!

Körberjeve zmote.

Kmalu, ko je Körber postal ministerski predsednik, je poklical zaupne može izmed Čehov in Nemcev, naj se pogovorijo med seboj zavoljo narodnostnega mira. Razgovori so trajali nekaj tednov. Čehi sami priznavajo, da bi se zdaj v nekaterih točkah morda bilo doseglo porazumljenje. A v sredi med temi razgovori se skliče državni zbor in konec je vsem razgovorom. Naj bi bil Körber vsaj tako dolgo še čakal z državnim zborom, da se razmere razjasnijo! Nadaljna napaka njegova je ta, da se na druge narodnosti kar nič ni oziral v svojem govoru. Ravno tako, da se bolje, kakor med Čehi in Nemci, treba napraviti mir in dati pravice Slovincem na Štajarskem, Koroskem in v Primorju. Saj mu mora znan biti jezikovni načrt, katerega je predložila »kršč. slovanska narodna zveza« po dr. Gregorecu ob koncu zadnjega zasedanja pred božičem. Jako dober vtis bi bilo napravilo na vse krščanske stranke, če bi bil minister tudi obljubil, da hoče njegova vlada gojiti verski živelj ter skrbeti za krščansko odgojo mladine. A o tem je popolnoma molčal.

Razprava o ministerskem govoru. Takoj po Körberjevih besedah se je vzdignil vodja čeških poslancev dr. Engel ter predlagal, naj se začne v prihodnji seji razprava o ministrovem govoru. Temu nasproti predlaga v imenu Poljakov vitez Javorski, naj se razprava začne v eni prihodnjih sej. V teh 2 predlogih se je že razodelo nasprotje med Čehi in Poljaki. Pri glasovanju se je odklonil predlog Čehov, sprejel se je pa po večini glasov predlog Poljakov. Voditelji nemških strank so se uprli predlogu Poljakov; njim ni mar za tako razpravo.

Razgovor o vojaških novincih.

Radi znanih dogodkov v državnem zboru se vladi ni dovolilo za l. 1898 in za 1899 jemati vojaških novincev. Za l. 1900 pa hoče vlada to dovoljenje dobiti od državnega zbora. Vladni zahtevi je predsednik dr. Fuchs vstregel s tem, da je izbiranje vojaških novincev postavil kot prvo točko na dnevni red seje 22. februarja. O tej zadevi sta govorila socialni demokrat Schrammel, ki hoče vse ljudstvo oborožiti in stalno armado odpraviti, prusak Türk, ki je presv. cesarju očital, da ne

ravna viteško, ker se oddajajo Angležem sedla za konje proti Burom in 23. februarja češki poslanec Doležal, ki je očital vojnemu ministru, da ne govori resnice. Odgovarjal je vsem trem poslancem deželno-brambovski minister Welsersheimb, ki je dokazal potrebo vojaštva, ker se le z njimi zamore braniti domovina. A temu ministru se je od raznih strani zelo ugovarjalo, posebno, ko je rekel, da je vojna potrebna tudi proti domačim sovražnikom. »Kdo so ti domači sovražniki?« so klicali soc. dem. »Povejte sovražnike!«

Razprava o ustavi dela v premogokopih.

Že več tednov se ne dela v premogokopih po severno-čeških pokrajinah. Do 70.000 rudarjev je ustavilo delo, ker niso zadovoljni z dozdajšnjim plačilom. To stvar so spravile pred državni zbor razne stranke; vložilo se je 8 nujnih predlogov. Po opravljenem redu se mora o nujnih predlogih takoj obravnavati. Ta obravnava se je tudi v četrtek in v petek vrsila. V obravnavo je segel v petek tudi poljedelski minister Giovanelli, ki je med drugim priznal, da se mora nekaj storiti za delavce v rudokopih; a tega ne more obljubiti, da bi se dovolilo delavcem, delati le skozi 8 ur na dan. Tu pa je nastal strašen hrup proti ministru od strani socialnih demokratov, ki je postal tako silen, da je moral predsednik sejo skleniti, ne da bi bil v stanju, drugo sejo naznaniti, kakor je običajno.

Glasovanje po imenih.

V petek se je pokazal vnovič velik propad, ki je nastal med Čehi in Poljaki. Dr. Stransky je predlagal, da se ima poprej razgovarjati o nujnih predlogih, a pozneje še le o vojaških novincih; o tem pa naj zbornica določi z glasovanjem po imenih. Z Mladočehi so glasovali pruski divjaki in socialni demokrati; — »kršč. slov. narodna zveza« se je zdržala glasovanja, druge stranke so pa glasovale proti mladočeskemu predlogu. Predlog Stranskyja se je zavrgel z 136 glasovi proti 85 glasovom. Vsled tega glasovanja po imenih je odpovedal Javorski skupno sejo desniškega odbora; razkol med Čehi in Nemci je postal hujski. Dokler se Čehom ne povrnejo pravice, katere so vživali do 17. oktobra lanskega leta, ne morejo pripustiti mirnega dela v zbornici. Vlada jim takoj povrne te pravice, če k temu privolijo nemški levičarji; a tem ni mar za nič drugega, kakor za nadvlado Nemcev čez Slovane.

Kršč. slovanska narodna zveza.

Ta državnozbornska skupina je imela takoj ob začetku zborovanja dolgotrajne razgovore

o svojem postopanju. Občno je prevladalo prepričanje, da člani te zveze ne morejo in ne smejo začeti obstrukcije radi nabiranja vojaških novincev. Sklenili so se potrebni koraki v zadevi deželnega šolskega nadzornika za Spodnji Štajar. Dr. Gregorec je predložil interpelacijo zaradi imenovanja dr. Glasa za okrajnega sodnika v Ptuj. Po predlogu posl. Žičkarja sta se njegova predloga zastran katehitične postave in radi brezobrestnih državnih posojil izročila prvi proračunskemu, drugi poljedelskemu odseku brez prvega čitanja.

Politični ogled.

Obsojeno obrekovanje. »Slovenski Narod« je napadel 6 kat. slov. poslancev iz Kranjskega, da so se dali od vlade podkupiti s tem, da je dobila kranjska »Gospodarska zveza« 5000 gl. podpore. Državni poslanci iz Kranjske pa grofa Clary-ja niti niso prosili za to podporo, temveč je že prejšnja Thunova vlada dala gospodarski zvezi 2000 gl. A »Slov. Narod« je po svoji navadi vso stvar čisto zvil ter obrekoval slovenske katoliške poslance. Vsled tega je zveza jugoslovanskih poslancev sklenila naslednje: »Slovanska krščanska narodna zveza« smatra trditev »Slovenskega Naroda«, da bi bilo šest njenih udov od Clary-jeve vlade podkupljenih za razžaljivo obrekovanje in ugovarja proti temu najodločneje. — Ta sklep se je sprejel soglasno. Poslanci iz Kranjskega obeh strank so se zdržali glasovanja.

Nepotrebno kavsanje. Naši slovenski dnevniki so si začeli očitati, da izdajajo politične tajnosti ter škodujejo s tem slovenski stvari. Tako na pr. se očita »Edinosti«, da je izdala nakano vlade, ki misli za Spodnještajarsko nastaviti posebnega nadzornika, in s tem prepredila njega imenovanje. To očitavanje se je izkazalo sicer kot neutemeljeno, toda če bi tudi res bilo, ali se potem res ne more več imenovati nadzornik? Naši poslanci se dajo s takimi očitaji ustrašiti in mislijo, da je krivda pri slovenskih časniki. Ministri si lahko potem v vsaki reči naročijo tako izblebetanje in Slovenci ne bomo nikdar ničesar dobili.

Imenovanje. Poljak dr. Bilinski je imenovan ravnateljem avstro-ogerske banke. — Udom gospodske zbornice so imenovani dr. Bilinski in češki industrialec Šebor, bivši voditelj Nemcev Plener in vseučilišni profesor liberalec Menger, bivši naučni minister Bylant-Rheidt in grof Latour. Prva dva pristopita k desnici, druga dva k levici, tretja dva k srednji stranki.

prestolu; v rokah ima knjigo z napisom, da ima vso svojo modrost le od zgoraj — od Boga. Okolu njega so angelji; evangelisti, katere je tolmačil in pa tisti preroki, katerih spise je razložil, so ga vzeli v svojo sredo; pri nogah Tomaževih pa sedijo trije paganski modrijani, katere je svetnik v svojih knjigah zavrnil in premagal. Zatem še sledita dve vrsti podob in kažeta obseg Tomaževega znanja, Tomaževih čednosti. Ali ni to lepa pohvala ponižnega dominikanca, ki bi bil lahko kot grof se sprehajal po lovih in se razveseljeval v veseli družbi, pa je rajši oblekel redovniško haljo in se z obljubo odrekel svoji volji?

Desna stena pa hvali dominikanski red zaradi njegove gorečnosti v skrbi za duše. Papež in cesar vladata svet in skrbita za mir, duhovniki, pred vsem pa sinovi sv. Dominika — skrbijo za duše: eni učijo vernike, drugi spreobračajo nevernike, tretji odvezujejo grešnike, četrti vodijo duše na poti popolnosti v nebesa. To so glavne misli te slike.

Pa kako modro je sestavljena! Poprek je razdeljena v trojno polje. V prvem polju — spodaj ob levi — se vidi velikanska florentinska stolnica, predstavlja pa vesoljno cerkev. Pred njo sedita na vzvišenih sedežih papež s kardinalom in škofom ob desni in cesar s prvim ministrom in vojskovodjo ob levi. Pred

zastopnikoma duhovne in posvetne oblasti pa se pase čeda ovc — znamenje vernikov, — čuvajo pa jih beli črnolisasti psi — podoba dominikancev. Besedo dominikani so namreč kaj radi tolmačili po svoje dominikanes = Gospodovi psi, ker je mati sv. Dominika videla v sanjah psa z bakljo v gobcu in se je reklo, da to pomeni njenega sina, ki bo z bakljo sv. vere predirjal vso Evropo. Ob desni strani čede je naslikano delavno življenje kristjana, na levi pa premišljuje. Ti se spominjaš, dragi čitatelj, da je Gospod rekel v Lazarjevi hiši Magdaleni, da si je boljši del izvolila. Kakšen pa je bil ta del? Pri nogah Gospodovih je sedela in je premišljevala njegove besede. Marta je imela posvetno skrb za večerjo. Želja izbrati z Magdaleno vred boljši del je rodila v srednjem veku mnogo redov, ki so se pečali samo z molitvijo in pokoro. V preteklem stoletju pa so take redove odpravili pri nas. Rekli so, da ni od njih nobene koristi. Pa tudi molitev redovnikova koristi delavskim stanovom, koristi državi. Kdor misli nasprotno, ta pozabi, da je Mojzes le tedaj zmagoval nad Ameličani, dokler sta mu Jozue in Kaleb roki podpirala, da jih je visoko stegoval v goreči molitvi; Bog ve, ali bi bil zmagal, ako bi bil prejel za meč in bi šel v bojno gnječo in trušč trobent. Pa to samo mimogrede.

Na levi strani slike zreš premišljuječo življenje: redovnike in redovnice zbrane v skupni molitvi; nebeški mir sije z njih obrazov. Na nasprotno plat pa je delavno življenje: kmet in meščan se tu družita; tu zreš kraljico in slikarja; tu te gledata sivolasi starček opt na palico in lepolasa deklica. Ta del slike pa stoji v zvezi z dvema skupinama na desni strani spodnjega polja. Psi planejo na lisice in jih raztrgajo; en dominikanec pa jih ščuva. Lisice pomenijo sovražnike sv. cerkve. To prisposodo pojasni slikar sam. Zakaj poleg stoji sv. Dominik in uči trdovratne, ki mu ugovarjajo in nočejo poslušati, in pa sv. Tomaž, ki dokazuje v odprti knjigi katoliške nauke krivovercem. Eni ga popožno poslušajo, eden že trga celo svoje krivoverske knjige; a drugi se mu upirajo. (Dalje prih.)

Smešničar.

Pri velikonočnem izpraševanju vpraša župnik fanta: »Kje si bil rojen?«
Fant: »Doma v stranski izbi.«
Župnik: »Pa pri kateri številki?«
Fant: »Tedaj še table nismo imeli, ker so jo oče še-le pozneje kupili.«

V nižjeavstrijskem deželnem zboru je večina sprejela spremenjeno volilno presosno za dunajski mestni zbor. Učitelji bodo volili v drugem razredu, v četrtem razredu bo volil vsak, ki je že vsaj tri leta na Dunaju, k volitvi se ne sme in ne more nihče siliti. Krščanski socialci upajo, da se ne bodo tako hitro izgubili večine v dunajskem mestnem zboru.

Herbert Bismark, sin umrlega Bismarka, bi tudi rad postal velik in slaven. Bismarkovi obitelji prijazni listi pišejo, da bo sedanji nemški državni kancelar Hohenlohe kmalu odstopil in na njegovo mesto pride Herbert Bismark. Toda to je le pobožna želja Bismarkovcev, kajti znano je, da sedanji nemški cesar Bismarkov ne mara.

Milan zna. Srbski razkralj Milan je minole dni zopet osleparil Srbijo za 10 milijonov gold., ki so bili odločeni za topove, naročene v Franciji. Milan pa je vtaknil denar v svoj žep, toda Francija je bila že tako pozorna ter ni poslala topov. Vojni minister Vučković se je peljal na Francosko, a ko je zvedel za sleparijo, se je usmrtil, ker je bil za denar soodgovoren.

Vojska v Južni Afriki. Kako se godi burskemu generalu Cronjetu, ki je zapustil oblegovanje Kimberleya in se napotil proti Bloemfonteinu, o tem se čujejo različni glasovi. Angleški brzojav pravi, da se Cronjetu godi slaba, da ga je zajel angleški general Roberts in da bo se moral s svojimi vojaki udati ali pa se dati postreljati. Burske vesti pa pravijo, da se Cronjetu godi dobro in se z uspehom bori proti angleški premoči, da mu prihajajo na pomoč čete, ki se prej oblegale Ladysmith. No, kmalu se bo moralo zvedeti kdo ima prav. Ladysmith še vedno ni osvobojen, čeprav se je večina burskih čet odstranila ter šla generalu Cronjetu na pomoč. Iz tega je razvidno, kako oslABLJENE so moči generala Bullerja.

Dopisi.

Iz ptujske okolice. Čuj, bojni rog, konj rezgetanje, hrumenje silnih čet in jekel žvenketanje. — Te besede, katere sem slišal lani o priliki neke Ciril-Methodove slavnosti, prišle so mi nehoté na misel dne 11. febr. In kako to? Je-li se unela pri Ptujju kaka vojna ali se morda sliši sem gromenje burskih in angleških topov? Ne! V Ptujju je moralo tako biti, ko je 7. febr. izbrana četa 14erih mestnih očetov z gosp. županom na čelu šla v silni, krvavi boj — mislite nad Angleže? Ne! v boj za — neomadeževano čistost ptujskega mesta. Smejal se bo kdo, a stvar ni nikakor smešna, počakajte, da povem vse. Prišel sem dne 11. februarja po opravkih v Ptuj. Ko sem opravil, stopim v bližnjo gostilno, da se okrepčam. Pa kako se začudim, ko mi gostilničar pridrvi z nekim papirjem nasproti, kričeč: «Vi bindišarji ste prave nesnage.» Ta pozdrav me je sicer osupnil in že sem se obračal, a radoveden sem bil, kaj da je vzrok tej olikanosti pristnega nemškega gostilničarja in ostal sem. Dajte sem ta papir, da vidim, kaj da je, da tako režite v mé. Da mi in pokaže s prstom, kje naj berem. Pogledal sem najprej, kaj da imam v rokah in s strahom opazim, da je «Pettauerzeitunge» št. 6. Pogledal sem slavnega lista prvo stran in videl poročilo občinske seje dne 7. febr. Ker mi je gostilničar pokazal na točko 8 dnevnega reda, zanimala me je seveda ta najbolj. Glasi se: Prošnja dr. Gödel-a v Gradcu, da naj se vpelje v kuhinji in gostilni nemški jezik (to menda pomeni izraz «deutsche Ausdrucksweise»). Radoveden sem bil, kako so mestni očetje rešili to prošnjo. Izjavljam pa naprej, da poročam vestno po poročilu Pettauerce. Točka 8. Poročevalec gosp. obč. svetovalec Karl Filafarro predlaga, da bi v tem oziru občinski svet in mestni urad postopala skupno v dosegu istega namena in se posebno ozirala na

to takrat, če se komu daje od občine dovoljenje (najbrž za gostilno).

Gosp. svetovalec Rossmann ne pričakuje ničesar od take platonične želje, posebno če se uvažuje, da so nekateri gostilničarji v narodnem oziru mlačni. — Gospod svetovalec Kratzer imenuje peščico gostiln, ki so se povzdignile do jedilnih listov in priporoča, da se vpliva v tem oziru le z željami. Načeloma je občinski svet dolžan, da zahteva v tem oziru po mogočnosti nemške jedilne liste in posebno se naj to povdarja pri novih dovoljenjih, zakaj siliti se v to še sedaj ne more nihče. (Aha!) Sedaj pa spoštovani čitatelji «Slov. Gospodarja» pazite na svoje želodce. Ko ste do sem brali, so se vam gotovo cedile sline po izbranih in dobrih nemških jedilih na nemških jedilnih listih; sedaj se pa bojim, da bi se kedo ne prijel za robec in si držal nosa, ob enem pa odprl usta, da se zadosti začudi nad tem, kar je slavni občinski svet obravnaval pod isto točko 8. o nemških jedilnih listih. — Svetovalec Kersche, to je najbrž tisti gospod pri sodnji, ki je sprožil enkrat velikansko misel v obč. svetu, da naj se vse stvari iz «Slov. Gosp.», tičoč se Ptujja, zbirajo ter vsak četrta leta izročijo sodnji — ta gospod torej je iznašel tajno zvezo med nemškimi jedilnimi listi in stranišči. — Prosim potrpljenja in poslušajmo zopet Pettauerco. Svet. Kersche opozarja na to, da ulico Steinmetzgasse vporabljajo prebivalci iz okolice s posebno ljubeznijo kot stranišče; to mora v sredini mesta človeka presenetiti. Tudi drugače ta ulica potrebuje več pozornosti. Vzdigne se g. župan in reče, da se je mestni urad obrnil na župni urad sv. Petra in Pavla, da bi se deloma zabranilo tako gorostasno počenjanje prebivalcev iz okolice. Morebiti (!) bi bilo primerno, da bi stavbarski odsek postavil nekaj stranišč. Svet. Filafarro je slavnega mnenja, da bi bilo pomnoženje takih prilik (menda pomnoženje javnih stranišč?) odveč in prevljudno. Mestna straža pozna taka najprijetnejša mesta, naj torej pazi in energično postopa. Ljubeznjiv je pogled, pravi dalje, na okoličane po nedeljah v minoritski ulici. Gosp. notar mi bo dovolil vprašanje, kako se pomnožuje kaka reč, katere se ni. Pomnožiti se more le to, česar že kaj je; po mojem prepričanju pa še Ptuj nima javnega stranišča, za to se ne morejo pomnoževati ampak morajo se še le začeti staviti. Stranišče pri gledališču po mojih mislih ni javno, ker je prvič preveč skrito, drugič pa napis «Abort» okoličanom nerazumljiv. Sedaj se pa vzdigne zopet svet. mizar Kratzer, odpre svoja usta ter drastično slika prvotno stanje (Urzustand) naših slovenskih prebivalcev na deželi ter priporoča stranišče v gledališču vedni pozornosti. — Proti takim nepobeljenim olikanim ljudem, rekel je, mora se postopati z največjo brezobzirnostjo (čujte, okoličani to ste vi) in vsak hudodelnik naj se prisili, da osnaži prostor kakor je bil prej (to menda pomenijo besede: betroffene Frevler sollte man zur Herstellung des status quo ante zwingen). Svetovalca Blanke in Rossmann sta pripisovala krivdo tudi tistim, ki snažijo mesto, češ, da se branijo storiti svojo dolžnost. Nastopil je na to dr. Treitl ter dal po ušesih tudi meščanom rekoč: Povsem nedopustno in kazniv vredno je, da pri belem dnevu vozovi napolnjeni z gnojem okrašujejo ulice. Tako je šla istega dne ob polu jednajstih predpoludne cela karavana takih dišečih nestvorov v najlepši dušni harmoniji (!) svojo pot in njeni sledovi so kazali pot, po kateri je šla. Krasno rečeno, ni res? Vidi se, da učeni g. dr. nima samo talenta za zdravljenje, ampak tudi za poezijo. Ko še je dal brco okrajnemu zastopu, da premalo skrbi za snago na cestah pred mestnimi vrati, vsedel se je.

Po mojem prepričanju imajo čitatelji za danes tega dovolj, svoje opazke o tej zgodovinski imenitni seji prihranimo si za prihodnjič.

P. H.

Od Sv. Bolfenka v Slov. gor. Dobro

gospodariš, zvesti Gospodar! Da bi le kaj Slovincem prigospodaril z neumornim nanznilom marljivega delovanja raznih društev v blagor domovine. Iz Pesniške doline pa nič ni vabil na kako zborovanje ali prosto zabavo. Vse spi?! Kaj še! Nimamo ravno zveze po telefonu, še le bo, ko mimo nas zadrda železnica Purkla v Ptuj, — vendar pa imamo vsakdanjo vozno pošto na Ptuj in k Sv. Andražu v Slov. goricah ter dobivamo glasove iz Wörishofna, Dunaja, Gradca, Zagreba, Gorice, Celovca, Ljubljane in iz vseh domačih kotov. Naša župnija ima le 970 prebivalcev, a glej! Koledar družbe sv. Mohorja ima 113 udov; prekosi razmerno vse župnije od zelene Mure tje čez košato Konjičko Goro do Črešnjic. Pogledaj na pošto, tukaj prihaja na mesec čez 300 raznih časnikov, med temi je 36 naročnikov «Slov. Gsp.» 9 gospodarskih listov, Slovenec, Domovine, Domoljubi, Cvetje (15) in cela kopica raznih nabožnih, poučnih, leposlovnih listov na pr. Dom in svet, Slov. učitelj, Vrtec, Venec itd. in to samo katoliško-narodno-gospodarsko berilo; saj so vsi naši spoštovani predstojniki, kakor tudi šolska gospoda katoliško-narodnega misljenja in delovanja. Živili! Da-li kdo bere? Vsi od veleposestnika do viničarja, razven nekaj bojevitih fantalinov — vsi se brigajo ter že komaj čakajo na časopise in knjige.

Ako še se omeni župnijska knjižnica s 600 knjigami pomnožena s knjigami Jugoslovanske akademije in rajnega dobrotnika gosp. dr. Muršeca, reči smemo: To je naše bralno in zabavno društvo; vsaka hiša, cela občina, vsa župnija Sv. Bolfenka v Slovenskih goricah.

Iz Murščaka. Strašen vihar je razsajal pri nas dne 20. februarja, vihar, kakoršnega ne pomnijo najstarejši ljudje. Okoli tretje ure popoldne je pribučalo od južne strani s tako silo, da smo malodane trepetali. Vihar je naredil mnogo škode, ker skoraj v naši občini ni hiše, ki bi ne pričala z golimi rebri o strašnem viharju. Posestniku J. Jurjeviču je raznesel vihar celo ostrešje raz hišo, več metrov daleč izruval sadno drevje in mu tako povzročil obilo škode. Še večjo škodo je naredil vihar po gozdih, kjer je podiral in potrl stoletna drevesa, mogočne hoje, na katere se je z dopadanjem oziral ubogi kmet ter upal iz njih izkupati lepega denarja, ali zdaj ležijo na tleh ter niso za drugo, kakor za kurjavo. V sosedni občini, Hrastju, je raznesel vihar posestniku J. Pelcenu tudi ostrešje iz hlevov. V župniji Sv. Križa, kakor se čuje, je udarila tudi strela v neko drevo, ker je gromelo in se bliskalo, da je bilo človeka groza, posebno še zdaj v tem času. Mnogo mnogo škode naredil je vihar, premetaval je križe in božje podobe po poljih, vaseh. Ne da se popisati, kaj smo občutili, zato vedno vzdihujemo: Mili Bog, obvaruj nas takih nadlog!

Z Murskega polja. Kot knjižničar našega kmetskega bralnega društva prav rad vem, da začena solnce zopet ljudi vabiti ven na polje, in da ti-le ne bodo toliko utegnili pri knjigah sedeti. Ne kakor da bi se mi do knjižničarskega posla vnožalo, ne, čim več sem imel opravka, tem večje je bilo moje veselje; pa težko mi je vendar bilo vsikdar, kadar so po blagoslovu prišli fantje in dekline po «lepo povest», ki še je niso brali, ker ves teden nisem bil v taki zadregi kakor tedaj; kajti kar sem komur dal v roke, se mi je vrnilo z opazko, to že poznamo. Večkrat se je prigodilo, da je kak priden bralec moral prazen iti domov. Kaj naj takemu dam prihodnjo zimo? Slovenski Gospodar tako lepo piše o potrebi slovenskega narodnega ponosa in lepe povesti so sredstvo prve vrste, da se ta ponos pospešuje. To opazovati, imam jaz najboljšo priliko. Ali mi je torej zameriti, če sem vsled zadrege, v katero so me mnogokrat spravili pridni bralci, postal skrajno nevoljen — ker vem, da naših najlepših povesti ljudstvo še ne pozna. Gospodje, ki jim je narodne pro-